

Arrest

nr. 285 414 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 maart 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 11 oktober 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. R. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het jaar 1998 of 1999 in het dorp Janghir (district Rodat, provincie Nangarhar). U woonde daar samen met uw vader,

moeder, broer en 2 zussen. Uw vader overleed ongeveer 5 jaar geleden. Daarvoor was hij arbeider. U ging naar school in uw dorp tot u ongeveer 15 jaar oud was. U bereikte de 5de klas. U stopte met school omdat uw vader niet meer kon werken omwille van problemen met zijn rug. U begon vervolgens ook te werken, als gezinshoofd. U werkte net als uw vader als arbeider. Zo werkte u op losse basis in de landbouw en in de bouw. Voorts ging u dagelijks naar de moskee van uw dorp om te bidden, en om religieuze studies te volgen. Mullah K. (...) was uw onderwijzer, hij leerde u o.a. de koran reciteren.

U zag soms enkele vrienden van K. (...) naar de moskee komen, met wie uw leerkracht dan samen zat en thee dronk. In de lente van 2018 spraken deze vrienden van K. (...) u voor het eerst aan. U had thee voor hen gebracht, en zij merkten op dat u een religieus persoon leek. Daarom stelden zij voor dat u zich bij de taliban zou voegen om jihad met hen te voeren. U zou zo naar de hemel kunnen. Mullah K. (...) glimlachte toen u dit werd voorgesteld, maar u reageerde niet en verliet hen. U ging naar huis en vertelde hetgeen gebeurd was aan uw moeder. Jullie namen dat voorstel niet zo ernstig. Uw moeder benadrukte u wel dat u op zulke voorstellen niet mocht ingaan, ook al zou K. (...) zelf u dat vragen.

In het najaar van 2019 werd u weer door deze vrienden van K. (...) aangesproken en uitgenodigd om de taliban te vervoegen. U reageerde weer niet op hun voorstel en verliet de moskee. Rond april 2020 werd u voor een 3de maal door hen aangesproken en aangemoedigd om de taliban te vervoegen. Weer reageerde u niet en ging u naar huis. U vertelde aan uw moeder wat er gebeurd was, en zij raadde u aan om niet meer naar de moskee te gaan, om zulke vragen niet meer te krijgen. U ging sindsdien enkel nog naar de moskee voor het vrijdaggebed, maar u deed het dagelijks gebed sindsdien thuis.

Kort nadat u voor een 3de keer werd voorgesteld om de taliban te vervoegen werd uw huis bezocht door de taliban. Toen u opendeed sprak een gemaskerde man u aan. Hij stopte u een jerrycan met kabel op vastgeplakt in de handen en zei dat u die moest bewaren tot zij die terug kwamen halen. Omdat u geen problemen wilde weigerde u. De man bedreigde u met een pistool, dat hij onder uw kin plaatste. Hij deed een beroep op uw religieuze ingesteldheid, zeggende dat zij vochten tegen de ongelovigen, en dat u hen daarom moest helpen. U was bang na de bedreiging met het pistool en u zag geen andere optie dan de jerrycan aan te nemen. U verstopte die vervolgens onder het bed. U vertelde het aan uw moeder, die u op het hart drukte met niemand te praten over hetgeen gebeurd was.

Enkele dagen later rustte u even uit in de velden toen uw neef naar u toe kwam gelopen, met de boodschap van uw moeder dat u zich moest verstoppen. Overheidstroepen waren uw huis aan het omsingelen en doorzoeken. Diezelfde nacht ging u nog even langs huis, en vertelde uw moeder u persoonlijk dat u naar het huis van uw tante moest gaan om onder te duiken. De overheidstroepen hadden de jerrycan gevonden en waren naar u op zoek. U verbleef de komende tijd bij uw tante in een nabijgelegen dorp, van waaruit de situatie in het dorp vanop een afstand in de gaten gehouden kon worden. Zo'n 8 of 9 dagen nadat de overheid naar uw huis was gekomen kreeg u echter te horen dat de taliban ook naar u op zoek was. Zij hadden via de mullah een dreigbrief aan uw huis laten leveren, waarin u werd beschuldigd van steun aan de overheid te verlenen. Indien u zich niet bij hen zou aangeven zou u worden gedood.

De echtgenoot van uw tante raadde u vervolgens aan om het land te verlaten. De dag nadat u hoorde van de dreiging van de taliban verliet u met hem zijn huis en begon u aan uw vlucht uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan op 21 mei 2020 en bereikte België via o.a. Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië en Servië op 4 maart 2021. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 5 maart 2021.

Na uw vertrek uit Afghanistan ging zowel de overheid als de taliban nog naar u op zoek. De overheid stuurde vrouwen uit een ander dorp naar uw huis en naar het huis van uw tante, om op officiële wijze informatie over u te vergaren en u te zoeken. De taliban bezocht uw huis nog in februari of maart 2022. Zij kwamen langs om aan uw broer te vragen waar u was. Toen die antwoordde dat hij niet wist waar u was, maar dat u alvast niet meer thuis was, vertrokken de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara's van uw vader, moeder, zus en broers, alsook de dreigbrief van de taliban (alle origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban en de Afghaanse overheid.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt allerminst dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. De u volstrekt onbekende talibanleden trachtten u immers ogenschijnlijk uit het niets te rekruteren. Wie deze talibanleden waren is geheel onduidelijk: "Ik heb geen informatie over hen, wat hun namen zijn of van welk dorp ze waren" (NPO, P.9). Hun enige schijnbare motief om u te rekruteren was dat u "er als een religieus persoon uitzag" (NPO, P.8). U haalde minstens 3 pogingen aan waarbij zij zouden getracht hebben u te rekruteren. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch blijft u hier in gebreke.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ook dit bleek allerminst het geval te zijn in het asielrelaas dat u uiteenzette. De rekruteringspogingen van de talibanleden kwamen uit het niets: er ging geen indoctrinatie of propaganda aan vooraf. U had immers nooit iets opgemerkt aan de lessen van M. K. (...) (NPO, P.11). Het betroffen ook geen pogingen tot collectieve rekrutering. U werd telkens persoonlijk aangesproken, toen u op uw eentje M. K. (...) en zijn vrienden bediende (NPO, P.8). Deze rekruteringspogingen gingen overigens uit van talibanleden die u van haar noch pluimen kende (zie supra). Bovendien had u nooit gehoord van andere studenten uit de madrasa die iets gelijkaardigs overkomen was (NPO, P.13). Dat uw verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over hoe deze rekruteringspogingen verliepen zijn bedenkelijk. U gaf aan de talibanleden telkens volstrekt te hebben genegeerd toen zij u tot 3 maal toe benaderden: "ik nam het niet serieus" (NPO, P.10); "Ik antwoordde gewoon niet" (NPO, P.12); "Ik reageerde niet" (NPO, P.12). Het is enerzijds opvallend dat u deze toenaderingen kon negeren, en anderzijds dat de talibanleden niet in het minste beledigd leken door uw ontwijkend gedrag. Nochtans spraken zij u rechtstreeks aan, en stelden zij u ook vragen: "Ze zeiden: "Wat gebeurt er? Kom je met ons naar de jihad?" (NPO, P.12). Uw negatie ten

spijt verklaarde u dat zij niet beledigd waren "omdat ik niet met hen praatte" (NPO, P.12). Waarom zij hier niet beledigd door waren, of waarom zij geen antwoord van u eisten blijft evenwel onduidelijk. U gaf tevens meermaals aan dat u hun rekruteringspogingen niet ernstig nam (NPO, P.9, P.10, P.12, P.13). In tegenstrijd met die verklaringen zei u echter ook meermaals dat u bang was toen u deze vragen kreeg: "Toen ze het me de 2de keer zeiden was ik bang" (NPO, P.12); "Ze zeiden me dezelfde zaken de 3de keer. Ik was bang toen ik terugging naar huis" (NPO, P.12). Uw schrik na die benaderingspogingen ten spijt had u evenwel verklaard deze vragen niet ernstig te hebben genomen. Deze duidelijke tegenstrijdigheden met betrekking tot uw reacties op de rekruteringspogingen van de taliban ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Kort na deze vermeende rekruteringspogingen werd u onder schot gedwongen om een jerrycan voor de taliban te verbergen in uw huis. Aan deze jerrycan was een kabel vastgeplakt met tape. U begreep meteen "dat ze dat voor iets slechts zouden gebruiken" (NPO, P.13). Reeds 3 of 4 dagen later werd uw huis doorzocht door overheidstroepen, die deze jerrycan hadden gevonden (NPO, P.8). Hoe de overheid zo snel te weten kwam dat ze uw huis doorzoeken moest is volledig onduidelijk, ook voor u: "Dat is ook voor mij een vraagteken, hoe de overheid wist naar mijn huis te komen. Ik heb daar geen informatie over" (NPO, P.14). Het is merkwaardig dat overheidstroepen schijnbaar uit het niets wisten uw huis te moeten doorzoeken. Daarnaast is het bijzonder opvallend dat deze snelle en doortastende actie van de overheid, ondanks het aanvankelijke succes ervan, quasi zonder gevolg bleef. Zo werden er geen arrestaties verricht, hoewel uw moeder en jongere broer thuis waren ten tijde van de huiszoeking. Dat verklaarde u als volgt: "Omdat ze niemand vonden. Als ik daar was, dan zouden ze me arresteren. Of als er een andere man in het huis was, dan zouden ze die arresteren. Maar mijn broer was een kind" (NPO, P.14). Opvallend genoeg werd uw moeder ook met rust gelaten, hoewel er een hoogst verdachte jerrycan in haar huis werd gevonden: "in Afghanistan worden vrouwen niet gearresteerd voor zulke zaken" (NPO, P.15). Niet enkel arresteerden ze haar niet, ze stelden uw moeder ook amper vragen met betrekking tot waar u zou zijn: "Ze vroegen het aan mijn moeder, en zij zei dat ze niet wist waar ik was" (NPO, P.14). De overheidstroepen volgden de vondst van de jerrycan evenmin op doortastende wijze op: "Nee, ze zijn niet naar ons huis teruggekomen. Omdat ik uit het huis weggevlucht was" (NPO, P.14).

Toen u erop gewezen werd dat deze reactie van de overheid na de vermoedelijke vondst van een explosief bijzonder zwak was, gaf u aan dat ze wel bezig waren met u te zoeken: "Ze bezochten het dorp. Ze wandelden rond. Ze hadden misschien inlichtingen om me te vinden, om mij te arresteren. Maar ik was er niet om gearresteerd te worden. Daarom hadden ze niets in handen" (NPO, P.15). Desgevraagd bevestigde u dat de overheid tevens het huis van uw tante in het kader van deze zaak doorzocht, hoewel die zoektocht "onofficieel" was. Die onofficiële zoektocht beschreef u als volgt: "Ze doorzochten het huis van mijn tante niet officieel. Ze kunnen de dorpelingen inhuren om me te zoeken. De vrouwen kunnen je huis dan binnenkomen en rondkijken. Die vrouwen van het dorp bezochten mijn huis en het huis van mijn tante. Misschien waren ze door de overheid ingehuurd" (NPO, P.15). Deze door u beschreven reacties van de overheid zijn allerm minst geloofwaardig. Dat de overheidstroepen de vermoedelijke vondst van een explosief, dat naar alle waarschijnlijkheid tegen hen zou gebruikt worden, niet doortastend zouden onderzoeken en onbestraft zouden laten kan immers allesbehalve overtuigen. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat uw moeder volledig met rust zou gelaten worden nadat deze jerrycan in haar huis werd gevonden, louter omdat zij een vrouw is. Aan de methodes waarmee zij u vervolgens zouden zoeken kan evenmin enig geloof worden gehecht. Het is immers niet aannemelijk dat de overheid zich na de vondst zou beperken tot het rondvragen in het dorp waar u bent, of tot het sturen van willekeurige dorpsvrouwen naar het huis van uw tante om daar rond te kijken.

Uit uw verklaringen bleek ook dat de taliban u zou vervolgd hebben nadat de jerrycan door de overheidstroepen gevonden werd. De taliban zou u immers verdacht hebben van spionage voor de overheid (NPO, P.8-9). Nadat ze u er volstrekt ongefundeerd van beschuldigden de overheid te helpen, stuurden zij u een dreigbrief op waarin zij meteen een doodstraf uitspraken (NPO, P.16). U was echter ook op de vlucht voor de overheid, die u zocht omwille van de jerrycan die u had verborgen (zie supra). Dat u op de vlucht was voor de overheid impliceerde echter overduidelijk dat u niet voor hen spioneerde. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban u actief zou zoeken maar tegelijkertijd niet zou weten dat u voor de overheid op de vlucht was. Daarbij is hun zoektocht ook bijzonder weinig aannemelijk. De taliban kwam pas maanden na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 voor het eerst terug naar uw huis om u te zoeken: "Zo'n 1,5 of 2 maanden geleden" (NPO, P.17). Aangezien uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 12 april 2022, vond dat bezoek van de taliban pas ten vroegste plaats in februari 2022, bijna 2 jaar nadat de overheidstroepen een jerrycan in uw huis vonden. Dat de taliban u zouden verdenken van spionage, maar u in verband met die vermoedens pas 2 jaar na de feiten thuis zouden opzoeken is allesbehalve geloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw familieleden, hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De dreigbrief van de taliban die u neerlegde werd reeds summier besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Rohdat, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens

in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, “48/” (verzoeker bedoelt wellicht artikel 48/4), 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris *in casu* een manifeste appreciatiefout begaat. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan en meent dat de adjunct-commissaris *in casu* heeft nagelaten om, rekening houdend met zijn specifieke profiel, een grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd. De adjunct-commissaris begaat volgens hem een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken. Hij stelt dat de adjunct-commissaris de noties van vluchteling en van subsidiaire bescherming miskent en meent dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Hij benadrukt zijn vluchtrelaas en stelt dat de bedreigingen plaats hebben gevonden in de voormalige context van langdurig gewapend conflict tussen de voormalige regering en zijn ondersteuners, en de verschillende “*antiregering strijdende groepen*”, waaronder de taliban, die nu aan de macht zijn gekomen.

Hij stelt bij terugkeer te vrezen dat hij gedood zal worden door de taliban omdat zij hem als spion van de overheid beschouwden, omdat hij tegen de taliban “*stond*” en vóór de voormalige regering en omdat hij het land verliet en in Europa bleef wonen. Hij wijst in dit verband nog op het volgende:

“In tussen tijd, zijn de Taliban aan de macht gekomen. Gezien het profiel van verzoeker – als “spion” – beschouwd door de Taliban - vreest hij te worden beschouwd als tegenstander van het huidig regime. Het risico bestaat dat verzoeker, als verwesterd “terugkeerder”, geïdentificeerd/geassimileerd als tegenstander van het Taliban regime zal worden.

Verzoeker verliet Afghanistan meer dan twee jaar geleden. Hij was toen 21 of 22 jaar oud. Hij woont in België sinds maart 2021 maar is vroeger op het Europese continent aangekomen. Hij heeft sinds zijn aankomst altijd op het Europese continent gewoond.

Gedurende die laatste jaren in Europa heelt verzoeker zich aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken. Hij woont in Wallonië waar hij Franse taallessen volgde en waar hij werkt. Verzoeker werkt voor een logistiek bedrijf. Hij is het Nederlands aan het leren via Youtube en Tiktok video's, en kan al een beetje zich uitspreken. Hij heeft het inburgering traject afgerond. In zijn vrijetijd speelt hij graag voetbal of cricket.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om zich in België te integreren. Hij heeft een smartphone, doel de moeite om Frans en Nederlands te leren, heeft vrienden en hobby's, en werkt. In Afghanistan kunnen zijn zussen – ongeveer 7 en 9 – niet naar school. Hij wil ze naar België laten komen, zodat ze naar school kunnen gaan. Hij is niet eens met de regels en de visie van de Taliban, speciaal gezien hun verbod op vrouwen. Verzoeker vreest te worden beschouwd als « verwesterd » in geval van terugkeer in Afghanistan”

Verzoeker benadrukt vervolgens de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees en geeft aan dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Onder meer onder verwijzing naar landeninformatie van UNHCR en een onderzoek van F. STAHLMANN, stelt verzoeker dat er een verhoogd risico op vervolging door de taliban bestaat omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker haalt voorbeelden aan van personen die werden vervolgd omwille van gepercipieerde verwestering, waarbij hij citeert uit rapporten van 2016, 2019 en 2020. Hij benadrukt verder het risico voor terugkeerders uit Europa op afpersing en ontvoering door de taliban omdat er een vermoeden is dat zij rijkdom hebben verworven. Tevens benadrukt hij de vrees voor vervolging door de lokale gemeenschap. Verzoeker gaat hierna in op de gronden van vervolging, waarbij hij stelt dat deze kunnen worden gevonden in een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging, dan wel in het behoren tot de specifieke sociale groep van “*jonge ‘verwesterde’ Afghanen*”. Wat betreft zijn eigen situatie stelt verzoeker nog als volgt:

“Verzoeker – die in Europa leeft sinds twee jaar en duidelijk « verwesterd » is – het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden⁶⁰.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de meer dan twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar «verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...). Verzoeker is niet eens met de visie van Islam van de Taliban. Zijn interpretatie van de Koran is totaal in tegenstelling met die van de Taliban. Hij wil hobby's hebben, naar muziek luisteren, de job van zijn keuze hebben.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in concreto aangetoond dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Zou Uw Raad van mening zijn dat verzoeker niet in concreto vertoonde dat hij dermate verwesterd is. herinnert de verzoekende partij dat hij na de machtsovername niet werd gehoord door de verwerende partij. Gezien deze element is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing vernietig moet worden

om zijn dossier terug naar de CGVS te sturen en zijn vrees omwille van dit verwestering grondig te onderzoeken.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd in Europa verbleef, wie over een heel sociaal netwerk in België beschikt, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c).

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest nr. 278653 van 12 oktober 2022, Uw Raad hield rekening van de volgende elementen:

"(...)"⁶¹ (eigen vetzetting).

In dit arrest, werd de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij erkend, gelet op het geheel van deze elementen die hebben betrekking tot de concrete en specifieke, persoonlijke situatie van de verzoeker.

In casu, en als reeds vermeldt, is verzoeker nog vrij jong (23). (i) Hij heeft Afghanistan verlaten toen hij ongeveer 21 jaar oud was. (ii) Hij woont in België sinds meer dan twee jaar. Hij heeft alles in zijn mogelijkheid gedaan om zich in België te integreren (taallesen in het Frans en het Nederlands, inburgeringstraject, werk, hobby's, ezv). (iii) hij is afkomstig uit Nangarhar en (iv) het risico bestaat dat hij onder de aandacht van de Taliban kan komen.

Gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de verwijzing naar landeninformatie, is er in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Na een theoretische toelichting van dit concept betoogt verzoeker het volgende:

"Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 §1 van de Vreemdelingenwet.

Ook, is verzoeker afkomstig uit Janghir, een dorp in het district Rodat van de Afghaanse provincie Nangarhar. Dit werd niet betwist door de verwerende partij.

Bovendien, behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980.

Om tot deze conclusie te komen hield het CGVS geen rekening van de persoonlijke omstandigheden waarop verzoeker zich kan roepen.

Verzoeker heeft een gruwel asieleroute gehad en woont in een gemeenschappelijk opvangcentrum al sinds twee jaar in het wacht van een antwoord op zijn asielaanvraag. Degene omstandigheden en gebeurtenissen hebben sowieso een grote negatieve indruk gehad op emotionele en psychologische vlak. Bovendien, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal hij nooit in staat zijn om te voorzien in zijn essentiële behoeften in het bijzonder gezien de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan (zie infra). De familie van verzoeker beschikt over geen financiële middelen. De moeder, de broer en de twee zussen van verzoeker rekenen op de hulp van de oom van verzoeker. Hij alleen kon een job vinden. De oom moet dus voor de familie van verzoeker en zijn familie zorgen. In de familie van zijn oom zijn er zeven mensen. Zijn oom is geen rijke man. Hij werkt in de verpakking en het laden van tomaten en uien. Hij zorgt voor twee families, elf mensen in totaal. Hij kan niet zorgen voor hun essentiële behoeften. Verzoeker beschikt ook niet over financiële middelen. In geval van nood, zal verzoeker niet in staat zijn medicijnen te betalen, of te vluchten. In België krijg verzoeker de noodzakelijke medicatie voor zijn gezondheidsproblemen, inclusief hoofdpijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan verzoeker dus persoonlijke omstandigheden inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon."

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, en op de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan.

Ten slotte gaat verzoeker als volgt in op de beoordeling in de bestreden beslissing van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas:

"De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker vooral omdat er geen geloof kan gehecht worden aan de rekruteringspogingen van de Taliban.

Voorts is verzoeker van mening dat de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt deze problemen met de Taliban aan te tonen, ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden. Er dient te worden opgemerkt dat geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker werden door het CGVS onderstreept.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

« (...) » (RVV. nr. 43 080 van 6 mei 2010).

Volgens vaste rechtspraak:

« (...) » (Raad van State, nr. 103.869 van 21 februari 2002).

Rekening houdend met zijn verklaringen en de afwezigheid van enige gegronde argument van de verwerende partij, is verzoeker van mening dat zijn relaas als geloofwaardig en vastgesteld moet worden beschouwd.

De bestreden beslissing moet ten minste als gevolg worden vernietigd.

Verzoeker heeft zijn land van herkomst verlaten omwille van problemen met de voormalige regering en met de Taliban. Verzoeker werd gezocht door de overheid en beschouwd als spion van de overheid door de Taliban.

In tussen tijd, zijn de taliban aan de macht gekomen.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij vreest, als tegenstander van het regime, gestenigd of vermoord te worden nu de taliban aan de macht zijn.

A. Over de rekruteringsmethoden van de Taliban

De verwerende partij beschouwt dat het onlogisch is dat de Taliban gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (bestreden beslissing p. 2).

De verwerende partij zich baseert op informatiebron van april 2022 om tot deze conclusie te komen.

Er dient te worden opgemerkt dat de situatie is drastisch veranderd nu dat de Taliban aan de macht zijn. Natuurlijk zijn er genoeg vrijwilligers nu. Dat wil niet zeggen dat het ook het geval was in 2019-2020, toen ze noch niet aan de macht waren, en probeerden verzoeker te rekruteren.

Er is geen bewijs dat dit informatie van 2022 drie of twee jaar geleden van toepassing was, terwijl de context volledig is veranderd. Er moest rekening worden gehouden met de context van deze rekruteringsmethoden – die van de verzoeker in 2019-2020 en die van de rekruteringen van 2022 – die totaal verschillend zijn.

Ten meer, gedwongen rekrutering gebeurt regelmatig. Het is één van de drie methoden van insurgentsgroepen om mensen te rekruteren. Het is duidelijk uit de website van NATO, waarop is het te lezen:

“(…)”⁹⁴

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert het is niet omdat de Taliban over vrijwillige strijders beschikten dat ze geen gebruik van gedwongen rekrutering maakten. De drie rekruteringsmethoden bestaan en worden gebruikt in parallel.

In “Recrutements forcés de mineurs par les Talibans et l’Islamic State of Khorasan Province (ISKP/Daesh) dans la province de Nangharar” (gewongen rekrutering van minderjarigen door de Taliban en ISKP/Daesh), een verslag van 2019 over de rekruteringsmethoden van gewapende groepen in Afghanistan, en meer bepaalde in het district van Rodat, provincie Nangharar, de regio van herkomst van verzoeker, is de Franse agentschap OFPRA stelt vast dat beide Daesh en de Taliban van gedwongen rekruteringsmethoden gebruik maken:

“(…)”⁹⁵

Wij zijn van mening dat - gezien de voormalige en huidige volatiele context in het district van Rodat in de provincie Nangharar - de verklaringen van verzoeker over de gedwongen rekrutering als geloofwaardig moeten worden beschouwd.

Er dient ook te worden opgemerkt dat de Taliban vooreest op persoonlijke vriendschappen beroep deden. Verzoeker werd niet onmiddellijk gedwongen gerekruteerd.

Sommige vrienden van de Mollah - de onderwijzer van verzoeker – stelden voor dat verzoeker zich bij de Taliban zou voegen om jihad met hen te voeren, zoals door het CGVS vermeldt (bestreden beslissing, feiten van het relaas, p. 1). De vrienden van de Mollah probeerden drie keer verzoeker te overtuigen. Pas nadat een beroep was gedaan op de persoonlijke vriendschappen van verzoeker, dreigden de Taliban hem te rekruteren.

Zo, kan het CGVS niet gevolg worden als in de bestreden beslissing is het te lezen (p. 2):

“(…)”

Deze grief mist dus feitelijke grondslag. De motivering van het CGVS is feitelijk niet juist.

Bovendien, vindt de verzoeker de grief van het CGVS omtrent de reden van zijn rekruteren door de Taliban onredelijk strikt. Inderdaad, leest de bestreden beslissing als volgt:

“(…)” (Ibid.)

De verwachtingen van het CGVS zijn te hoog gegrepen. Verzoeker heeft deze vraag al beantwoord. Ze probeerden hem te rekruteren omwille van zijn religieuze profiel. Het is redelijk te verachten dat verzoeker geen meer informatie heeft over zijn vervolgers gezien hij hen niet kende. Deze appreciatie is onredelijk strikt.

Ten meer, hadden de Taliban natuurlijk nood aan mankracht. Ter herinnering is Nangarhar altijd – en is nog steeds – een zeer onstabiel regio geweest. Controle verdienen over de provincie Nangarhar was⁹⁶ en is nog steeds een moeilijke taak omwille van de aanwezigheid van verschillende Afghaanse groepen (de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en nu het Haqqani-netwerk)⁹⁷ naast de overheidstroepen. Bovendien, zijn jongeren mensen – zoals verzoeker – ook het doelwit van extremistgroepen voor verschillende redenen, zoals schrijft OFPRA:

(…) ⁹⁸

Wij betreuren dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gericht naar de werkelijkheid van de situatie van rekruteringsmethoden in 2019 in de regio van herkomst van verzoeker, dus op het tijdstip van de feiten; noch naar de redenen waarom de Taliban en andere extremistgroepen rekenen op de hulp van kinderen en tieners.

Het CGVS merkte op dat verzoeker niets bijzonders had opgemerkt aan de lessen van zijn mollah of de vrienden van de mollah (bestreden beslissing p. 2). Het CGVS impliceert dus dat verzoeker niet werd geïndoctrineerd door de Mollah of de vrienden van de Mollah (Ibid.).

Deze beoordeling is niet erg relevant. Een geïndoctrineerd persoon is namelijk per definitie niet in staat om de indoctrinatie waarvan hij of zij het slachtoffer is aan te wijzen.

Zo, kan het niet geconcludeerd worden dat verzoeker niet het slachtoffer van indoctrinatie werd.

Het CGVS vindt ook dat de verklaringen van verzoeker omtrent het verloop de rekruteringspogingen bedenkelijk zijn. Dit is een subjectieve appreciatie. De CGVS heeft dit conclusie getrokken omdat verzoeker de pogingen eerst niet serieus nam, en niet reageerde.

Het is toch duidelijk dat verzoeker geen gevaar voelde op het eerste gezicht. De eerste poging tot het rekruteren was toen verzoeker werd aangesproken door vrienden van de Mollah aan de moskee met wie hij en zijn leerkracht dan samenzat en thee dronken. Op het voorstel van zijn vrienden heeft de Mollah zelfs geglimlacht. In deze context leek het voorstel niet serieus, noch leek de situatie gevaarlijk.

Het is dus logisch en geloofwaardig dat verzoeker reageerde niet en verliet hen zonder problemen. Pas na verschillende pogingen besefte verzoeker de ernst van de situatie en werd hij bang.

Deze evolutie in de gevoelens en het gedrag van verzoeker vormt geen tegenstrijdigheid, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beheert. Verzoeker besefte gewoon dat dit geen grap was, geen soort compliment voor zijn religieuze inachtneming was, zoals hij aanvankelijk had gedacht.

B. Over het incident met de jerrycan

De bestreden beslissing luidt (p. 2):

(…)

Er zij op gewezen dat het CGVS uiteindelijk geen grieven of ernstige ongerijmdheden met de inhoud van de verklaringen zelf formuleert.

In werkelijkheid verwijt de verwerende partij aan verzoeker dat het onlogisch is dat:

- De overheidstroepen de jerrycan vonden;
- De Taliban dachten dat hij voor de overheid werkte omdat de overheid op zoek was naar hem;
- De overheid geen arrestaties hebben gericht toen ze de jerrycan vonden, hoewel de moeder van verzoeker aanwezig was.

Ten eerste, zullen we opmerken dat het logisch en plausibel is dat verzoeker geen binnen- informatie van de overheidstroepen heeft en/of dat de overheidstroepen niet hebben uitgelegd hoe ze op de hoogte waren van de aanwezigheid van de jerrycan.

Ten tweede, is het omdat de overheidstroepen zeer snel de jerrycan vonden dat de Taliban dachten dat verzoeker met de overheid werkte.

Ten derde, is het ook omdat niemand werd gearresteerd – inclusief de verzoeker – dat de Taliban dachten dat verzoeker als spion werkte.

Ten vierde, is er geen aanwijzing dat de Taliban op de hoogte waren dat de overheidstroepen op zoek naar verzoeker waren.

Ten vijfde, moet het CGVS rekening houden van het context en cultuurverschillen ter zaak. Te herinnering (artikel 48/6, § 5 Vreemdelingenwet):

(…)

Er dient te worden opgemerkt dat de Afghanistans maatschappij reeds zeer patriarchaal was in 2019⁹⁹. In deze omstandigheden is het niet verwonderlijk dat verzoeksters moeder niet is ondervraagd "omdat zij een vrouw is", met andere woorden, omdat het geen vrouwenzaken waren. Om al deze redenen, zijn de motieven van het CGVS onvoldoende om van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te twifelen. Ze moeten verworpen worden.

C. Over het feit dat verzoeker werd gezocht door de Taliban

Het CGVS is van mening dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban pas twee jaar na de feiten naar het huis van verzoeker kwamen om voor hem te zoeken (bestreden beslissing p. 3). Het CGVS vindt het niet coherent dat de zoektocht van de Taliban pas ten vroegste plaats in februari 2022, maanden na de machtsovername.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen, de welke volledig coherent zijn gezien de meeste recente recent en betrouwbaar informatie over gelijkaardige incidenten in Afghanistan. Inderdaad, volgens het laatst COI-focus verslag van de EUAA, in februari 2022 begonnen de Taliban op grote schaal huiszoekingen te verrichten met het verklaarde doel wapens en criminelen op te sporen die achter een recente reeks ontvoeringen en berovingen zouden zitten maar in werkelijkheid, volgens sommige inwoners zouden de Taliban echter ook op zoek zijn naar personen die banden hebben met de voormalige Afghaanse regering – net zoals verzoeker – of de internationale strijdkrachten:

"(...)"¹⁰⁰

De door de verzoekende partij aangevoerde huiszoeking wordt dus ondersteund door de beschikbare informatie ter zake. Gezien deze informatie moet zij geloofwaardig worden geacht.

Er zij op gewezen dat de verwerende partij, hoewel zij toegang had tot die informatie – aangezien deze op haar website is gepubliceerd – deze in haar analyse niet in aanmerking heeft genomen.

D. Over de door verzoeker neergelegd documenten

Verzoeker heeft echter documenten neergelegd – zijn taskara en de dreigbrief van de Taliban – die zijn verklaringen bevestigen. Alle documenten zijn origineel.

We menen dat zijn onduidelijke verklaringen zijn niet genoeg om deze documenten aan de kant te schuiven.

Het is immers vastgesteld in het artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/Eu Van Het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat:

« (...);

Het is dus duidelijk dat de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker moet daarom ook worden beoordeeld door de ingediende documenten en niet zoals de CGVS kant lijkt af te leiden, na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal.

Dit wordt ondersteund door de jurisprudentie van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In het arrest M.A. c. Suisse heeft het beoordeeld dat:

« (...) » (arrest n.9373/15, 01/02/2018).

Als gevolg vormen de neergelegde documenten ook een bewijs van het relaas van verzoeker.

Niet alleen schuift het CGVS de neergelegde brief en taskara aan de kant op basis van de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker, maar ook op basis van de mogelijke falsificatie van die documenten.

Echter, aangaande de authenticiteit van Afghaanse documenten, heeft Uw Raad al beoordeeld dat de corruptie en het feit dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig werden geacht, ontslaat de asiel instanties dan ook niet van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken.

Volgens Uw Raad:

« (...) » (RvV – arrest nr. 2] 9.110 van 28 maart 2019).

« (...) » (RvV – arrest nr. 135.960 van 8 januari 2015).

« (...) » (RvV – arrest nr. 225.367 van 29 augustus 2019).

« (...) » (RvV – arrest nr. 213.279 van 30 november 2018).

Het neergelegde taskara en de dreigbrief van de Taliban vormen een begin van bewijs van het relaas van verzoeker en als gevolg moet worden onderzocht door de asiel instanties.

In de zelfde zin:

« (...) » (RvV – arrest nr. 217.375 van 25 februari 2019).

Als gevolg van de bovenstaande, zijn we van mening, dat de neergelegde documenten een belangrijk begin van bewijs vormen, naast de verklaringen van verzoeker."

Tot slot wijst verzoeker nog op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker besluit:

“Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Er dient te worden opgemerkt dat omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een ‘verkeerde’ beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo stelt UNHCR:

“(…)”¹⁰¹

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie zowel over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als ondersteuner van de overheden.

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De verzoeker moet een bescherming krijgen.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek, gezien het feit verzoeker niet opnieuw werd gehoord na de machtsovername.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris-generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris-generaal zijn onvoldoende en allesbehalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van de verzoeker ondersteunen opdat hun asielaanvraag als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Bovendien heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van de verzoeker en de beschikbare informatie behandeld in strijd met artikel 48/6. §5 van de vreemdelingenwet.

We volharden dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.”

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 3 januari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een kaartje van zijn werkgever (stuk 1), een brief van zijn werkgever (stuk 2), een arbeidsovereenkomst van 18 oktober 2022 (stuk 3) en een arbeidsovereenkomst van 30 december 2021 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban en de Afghaanse overheid, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal

worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban. Daarnaast stelt hij de (voormalige) Afghaanse overheid te vrezen omdat deze in zijn huis een jerrycan had gevonden die hij daar van de taliban moest verbergen. Hij stelt tevens dat de taliban hem van spionage voor de overheid verdenken nadat de jerrycan werd gevonden.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara*, de *taskara's* van zijn vader, moeder, zus en broers, en een dreigbrief van de taliban neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De *taskara's* hebben betrekking op de identiteit van verzoeker (en zijn gezinsleden), doch staven op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan.

In de dreigbrief staat dat verzoeker van het "*Islamitisch Emiraat van Afghanistan*" en meer concreet de "*Militaire Commissie van Nangarhar*" een waarschuwing heeft gekregen omdat hij de overheid van Kabul zou hebben geholpen. Er wordt in vermeld dat het bevel om verzoeker te doden aan hun *Moedjahedien* zal worden gegeven indien hij zich niet voor woensdag bij hen meldt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Zoals de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op wijst, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)), zodat bij het toekennen van bewijswaarde hieraan enige voorzichtigheid geboden is. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en is de stempel op de dreigbrief ook nog eens gedeeltelijk onleesbaar, zodat de authenticiteit ervan niet te controleren is. Ten slotte voegt de Raad hier nog aan toe dat in de brief op geen enkele wijze wordt gespecificeerd waarom verzoeker ervan verdacht wordt de overheid te helpen.

De stukken die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn tewerkstelling in België en staven de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Wat betreft zijn vrees voor rekrutering door de taliban, wordt vooreerst op goede gronden als volgt gesteld: *“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

Uit uw verklaringen blijkt allermist dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. De u volstrekt onbekende talibanleden trachtten u immers ogenschijnlijk uit het niets te rekruteren. Wie deze talibanleden waren is geheel onduidelijk: “Ik heb geen informatie over hen, wat hun namen zijn of van welk dorp ze waren” (NPO, P.9). Hun enige schijnbare motief om u te rekruteren was dat u “er als een religieus persoon uitzag” (NPO, P.8). U haalde minstens 3 pogingen aan waarbij zij zouden getracht hebben u te rekruteren. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch blijft u hier in gebreke.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ook dit bleek allermist het geval te zijn in het asielrelaas dat u uiteenzette. De rekruteringspogingen van de talibanleden kwamen uit het niets: er ging geen indoctrinatie of propaganda aan vooraf. U had immers nooit iets opgemerkt aan de lessen van M. K. (...) (NPO, P.11). Het betroffen ook geen pogingen tot collectieve rekrutering. U werd telkens persoonlijk aangesproken, toen u op uw eentje M. K. (...) en zijn vrienden bediende (NPO, P.8). Deze rekruteringspogingen gingen overigens uit van talibanleden die u van haar noch pluimen kende (zie supra). Bovendien had u nooit gehoord van andere studenten uit de madrasa die iets gelijkaardigs overkomen was (NPO, P.13). Dat uw verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over hoe deze rekruteringspogingen verliepen zijn bedenkelijk. U gaf aan de talibanleden telkens volstrekt te hebben genegeerd toen zij u tot 3 maal toe benaderden: “ik nam het niet serieus” (NPO, P.10); “Ik antwoordde gewoon niet” (NPO, P.12); “Ik reageerde niet” (NPO, P.12). Het is enerzijds opvallend dat u deze toenaderingen kon negeren, en anderzijds dat de talibanleden niet in het minste beledigd leken door uw ontwijkend gedrag. Nochtans spraken zij u rechtstreeks aan, en stelden zij u ook vragen: “Ze zeiden: “Wat gebeurt er? Kom je met ons naar de jihad?”” (NPO, P.12). Uw negatie ten spijt verklaarde u dat zij niet beledigd waren “omdat ik niet met hen praatte” (NPO, P.12). Waarom zij hier niet beledigd door waren, of waarom zij geen antwoord van u eisten blijft evenwel onduidelijk. U gaf tevens meermaals aan dat u hun rekruteringspogingen niet ernstig nam (NPO, P.9, P.10, P.12, P.13). In tegenstrijd met die verklaringen zei u echter ook meermaals dat u bang was toen u deze vragen kreeg: “Toen ze het me de 2de keer zeiden was ik bang” (NPO, P.12); “Ze zeiden me dezelfde zaken de 3de keer. Ik was bang toen ik terugging naar huis” (NPO, P.12). Uw schrik na die benaderingspogingen ten spijt had u evenwel verklaard deze vragen niet ernstig te hebben genomen. Deze duidelijke tegenstrijdigheden met betrekking tot uw reacties op de rekruteringspogingen van de taliban ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de adjunct-commissaris zich heeft gebaseerd op een informatiebron van april 2022, terwijl de situatie drastisch is veranderd nu de taliban aan de macht zijn gekomen en er nu natuurlijk genoeg vrijwilligers zijn en dat dit niet wil zeggen dat dit ook het geval

was in 2019-2020, toen zij hem probeerden te rekruteren. De “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, bevat immers eveneens informatie over de periode 2019-2020. Zo wordt hierin onder meer verwezen naar het rapport “*Afghanistan. Anti-Government Elements (AGEs)*” van EASO van augustus 2020.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat gedwongen rekrutering regelmatig gebeurt, nu het één van de drie methoden van “*insurgentsgroeps*” is om mensen te rekruteren, en hij ter staving citeert uit informatie van NATO, wijst de Raad erop dat de geciteerde informatie algemeen van aard is en niet specifiek betrekking heeft op de rekruteringswijze van de taliban. Verzoekers betoog is bijgevolg niet van dien aard om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing – dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering – te weerleggen of te ontcrachten. Waar verzoeker vervolgens stelt dat, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris beweert, het niet is omdat de taliban over vrijwillige strijders beschikten dat ze geen gebruik maakten van gedwongen rekrutering, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing gelezen kan worden dat de taliban geen gebruik maakten van gedwongen rekrutering. Er wordt echter wel gesteld dat de taliban “*zelden*” gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben en dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de aangehaalde informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Waar hij verder citeert uit het rapport “*Recrutements forcés de mineurs par les Talibans et l’Islamic State of Khorasan Province (ISKP/Daech) dans la province de Nangharar*” van OFPRA van 2019 en stelt dat in zijn regio van herkomst zowel Daesh als de taliban gebruik maken van gedwongen rekruteringsmethoden, stelt de Raad vast dat uit de lezing van dit rapport slechts kan blijken dat er geen informatie kon worden gevonden over het bestaan van door opstandelingengroepen geleide scholen of gedwongen rekrutering in het district Rodat en het dorp Baro, maar dat het bestaan daarvan ook niet kan worden uitgesloten. Er wordt dus niet met zekerheid gesteld dat de taliban in verzoekers regio van herkomst vaker gebruik zouden hebben gemaakt van (individuele) gedwongen rekrutering.

Waar verzoeker benadrukt dat Nangarhar altijd – en nog steeds – een zeer onstabiele regio is (geweest) en dat de taliban natuurlijk nood hadden aan mankracht, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie (onder meer het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van EASO van september 2016 en het rapport “*Afghanistan. Anti-Government Elements (AGEs)*” van EASO van augustus 2020, p. 21-22, die worden vermeld in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022) blijkt dat het voorkomen van gedwongen rekrutering ten tijde van verzoekers beweerd vluchtrelaas inderdaad in direct verband stond met het niveau van druk op de taliban. In 2019 stonden de taliban echter minder onder druk en stonden zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden waren er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moesten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kon de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan was het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Uit het “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van EASO van september 2016 blijkt dat de taliban over mobiele eenheden beschikten die konden worden ingezet om in deze laatste gebieden tekorten te dichten. Daarnaast blijkt uit de beschikbare bronnen, zoals in de bestreden beslissing tevens wordt aangehaald, dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in *madrassas* wordt georganiseerd. In dit verband dient er op te worden gewezen dat uit het artikel “*Afghanistan. Taliban Child Soldier Recruitment Surges*” van Human Rights Watch van 2016, waarnaar wordt verwezen in het “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van EASO van september 2016, blijkt dat de indoctrinatie door de taliban op zeer jonge leeftijd (zes jaar) start en zich voortzet tijdens religieuze studies onder gezag van een talibanleerkracht tot een periode van zeven jaar. De door verzoeker bijgebrachte informatie kan bijgevolg niet volstaan om de pertinente motieven van de bestreden beslissing – dat de taliban “*zelden*” gebruik maakten van (individuele) gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben – te ontcrachten of te weerleggen.

Verzoeker slaagt er, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld, bovendien niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de gehanteerde informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo kan verzoeker niet overtuigen waar hij stelt dat de taliban vooreerst beroep deden op persoonlijke vriendschappen door hem drie keer te overtuigen om zich bij hen te voegen en daarna pas dreigden om hem te rekruteren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers dat hij niet vaak bij K. was en dat hij enkel naar de moskee ging om er les van hem te krijgen, waarna hij terug naar huis ging. Over de talibanleden die hem zouden gevraagd hebben hen te vervoegen, kon verzoeker geen informatie

geven tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij kon geen namen geven en wist ook niet van welk dorp ze afkomstig waren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Van (beroep doen op) persoonlijke vriendschappen lijkt dan ook geen sprake te zijn.

Nu uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban alleen in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering daar zij over voldoende vrijwilligers beschikken, kan de adjunct-commissaris worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat er van verzoeker verwacht kan worden dat hij *in concreto* aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om hem te rekruteren. Door louter aan te voeren dat deze grief van de adjunct-commissaris onredelijk strikt is en dat de verwachtingen van de adjunct-commissaris te hoog gegrepen zijn, blijft hij in gebreke om dit aan te tonen. Gezien de beschikbare informatie, mag dit nochtans wel van verzoeker worden verwacht. Dat de taliban hem louter probeerden te rekruteren omwille van zijn religieuze profiel, kan niet volstaan om dit aan te tonen. Ook door aan te voeren dat jongere mensen, zoals hij, het doelwit zijn van "extremistgroepen" omwille van verschillende redenen en ter staving hiervan te citeren uit informatie van OFPRA, toont verzoeker nog niet *in concreto* aan waarom de taliban minstens driemaal gepoogd zouden hebben hem te rekruteren, terwijl zij over voldoende vrijwilligers beschikken.

Waar verzoeker verder nog stelt dat een geïndoctrineerd persoon per definitie niet in staat is om de indoctrinatie waarvan hij het slachtoffer is aan te wijzen en dat er niet geconcludeerd kan worden dat hij niet het slachtoffer van indoctrinatie werd, stelt de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker duidelijk verklaarde dat de *mullah* nooit over de *jihad* heeft gepreekt of gezegd heeft dat de taliban een goede groepering was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). De adjunct-commissaris heeft dan ook terecht gesteld dat er op basis van verzoekers verklaringen niet gesteld kan worden dat er sprake zou zijn geweest van indoctrinatie of propaganda.

Waar verzoeker verder betoogt dat het toch duidelijk is dat hij op het eerste gezicht geen gevaar voelde, maar dat hij pas na verschillende pogingen de ernst van de situatie beseftte en bang werd, wijst de Raad op de verklaringen die hij gedurende het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Eerst verklaarde verzoeker dat hij, alleszins bij de derde poging bang zou zijn geweest (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl hij daarna verklaarde dat hij de rekruteringspogingen niet ernstig nam en het als grappen zag (*ibid.*, p. 13). Dergelijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de rekruteringspogingen ondergraven, zoals de adjunct-commissaris terecht heeft geoordeeld, inderdaad de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dat er een evolutie in zijn gevoelens en zijn gedrag zou zijn geweest, is een loutere bewering (*post factum*) die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Een subjectieve appreciatie kan de adjunct-commissaris bijgevolg evenmin worden verweten, nu de gedane vaststellingen steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet *in concreto* worden weerlegd of ontkracht.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om de door hem voorgehouden rekruteringspogingen door de taliban aannemelijk te maken.

Aangezien verzoeker de rekruteringspogingen van de taliban ten aanzien van hem niet aannemelijk maakt, acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker door de taliban onder schot werd gedwongen om een jerrycan te verbergen in zijn huis. Nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, ziet de Raad immers niet in waarom de taliban een beroep deden op verzoeker om bij hem thuis een jerrycan te verstoppen. Dit houdt voor hen immers (onder andere) het risico in dat verzoeker dit zou melden aan de overheidstroepen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing over verzoekers verklaringen dat hij kort na de vermeende rekruteringspogingen door de taliban onder schot werd gedwongen om voor hen in zijn huis een jerrycan te verbergen nog op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Aan deze jerrycan was een kabel vastgeplakt met tape. U begreep meteen "dat ze dat voor iets slechts zouden gebruiken" (NPO, P.13). Reeds 3 of 4 dagen later werd uw huis doorzocht door overheidstroepen, die deze jerrycan hadden gevonden (NPO, P.8). Hoe de overheid zo snel te weten kwam dat ze uw huis doorzoeken moest is volledig onduidelijk, ook voor u: "Dat is ook voor mij een vraagteken, hoe de overheid wist naar mijn huis te komen. Ik heb daar geen informatie over" (NPO, P.14). Het is merkwaardig dat overheidstroepen schijnbaar uit het niets wisten uw huis te moeten doorzoeken. Daarnaast is het bijzonder opvallend dat deze snelle en doortastende actie van de overheid, ondanks het aanvankelijke succes ervan, quasi zonder gevolg bleef. Zo werden er geen arrestaties verricht, hoewel uw moeder en jongere broer thuis waren ten tijde van de huiszoeking. Dat verklaarde u als volgt: "Omdat ze niemand vonden.

Als ik daar was, dan zouden ze me arresteren. Of als er een andere man in het huis was, dan zouden ze die arresteren. Maar mijn broer was een kind” (NPO, P.14). Opvallend genoeg werd uw moeder ook met rust gelaten, hoewel er een hoogst verdachte jerrycan in haar huis werd gevonden: “in Afghanistan worden vrouwen niet gearresteerd voor zulke zaken” (NPO, P.15). Niet enkel arresteerden ze haar niet, ze stelden uw moeder ook amper vragen met betrekking tot waar u zou zijn: “Ze vroegen het aan mijn moeder, en zij zei dat ze niet wist waar ik was” (NPO, P.14). De overheidstroepen volgden de vondst van de jerrycan evenmin op doortastende wijze op: “Nee, ze zijn niet naar ons huis teruggekomen. Omdat ik uit het huis weggevlucht was” (NPO, P.14).

Toen u erop gewezen werd dat deze reactie van de overheid na de vermoedelijke vondst van een explosief bijzonder zwak was, gaf u aan dat ze wel bezig waren met u te zoeken: “Ze bezochten het dorp. Ze wandelden rond. Ze hadden misschien inlichtingen om me te vinden, om mij te arresteren. Maar ik was er niet om gearresteerd te worden. Daarom hadden ze niets in handen” (NPO, P.15). Desgevraagd bevestigde u dat de overheid tevens het huis van uw tante in het kader van deze zaak doorzocht, hoewel die zoektocht “onofficieel” was. Die onofficiële zoektocht beschreef u als volgt: “Ze doorzochten het huis van mijn tante niet officieel. Ze kunnen de dorpelingen inhuren om me te zoeken. De vrouwen kunnen je huis dan binnenkomen en rondkijken. Die vrouwen van het dorp bezochten mijn huis en het huis van mijn tante. Misschien waren ze door de overheid ingehuurd” (NPO, P.15). Deze door u beschreven reacties van de overheid zijn allerm minst geloofwaardig. Dat de overheidstroepen de vermoedelijke vondst van een explosief, dat naar alle waarschijnlijkheid tegen hen zou gebruikt worden, niet doortastend zouden onderzoeken en onbestraft zouden laten kan immers allesbehalve overtuigen. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat uw moeder volledig met rust zou gelaten worden nadat deze jerrycan in haar huis werd gevonden, louter omdat zij een vrouw is. Aan de methodes waarmee zij u vervolgens zouden zoeken kan evenmin enig geloof worden gehecht. Het is immers niet aannemelijk dat de overheid zich na de vondst zou beperken tot het rondvragen in het dorp waar u bent, of tot het sturen van willekeurige dorpsvrouwen naar het huis van uw tante om daar rond te kijken.

Uit uw verklaringen bleek ook dat de taliban u zou vervolgd hebben nadat de jerrycan door de overheidstroepen gevonden werd. De taliban zou u immers verdacht hebben van spionage voor de overheid (NPO, P.8-9). Nadat ze u er volstrekt ongefundeerd van beschuldigden de overheid te helpen, stuurden zij u een dreigbrief op waarin zij meteen een doodstraf uitspraken (NPO, P.16). (...). Daarbij is hun zoektocht ook bijzonder weinig aannemelijk. De taliban kwam pas maanden na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 voor het eerst terug naar uw huis om u te zoeken: “Zo’n 1,5 of 2 maanden geleden” (NPO, P.17). Aangezien uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 12 april 2022, vond dat bezoek van de taliban pas ten vroegste plaats in februari 2022, bijna 2 jaar nadat de overheidstroepen een jerrycan in uw huis vonden. Dat de taliban u zouden verdenken van spionage, maar u in verband met die vermoedens pas 2 jaar na de feiten thuis zouden opzoeken is allesbehalve geloofwaardig.”

Door erop te wijzen dat de adjunct-commissaris uiteindelijk geen grieven over of ernstige ongerijmdheden met de inhoud van zijn verklaringen zelf formuleert, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) het merkwaardig is dat overheidstroepen schijnbaar uit het niets wisten zijn huis te moeten doorzoeken, dat (ii) het bijzonder opvallend is dat deze snelle en doortastende actie van de overheid, ondanks het aanvankelijke succes ervan, quasi zonder gevolg bleef en dat (iii) de door hem beschreven reacties van de overheid allerm minst geloofwaardig zijn.

De Raad acht het, in navolging van de adjunct-commissaris, evenzeer merkwaardig dat de overheidstroepen schijnbaar uit het niets wisten verzoekers huis te moeten doorzoeken. Waar verzoeker stelt dat het logisch en plausibel is dat hij geen “*binneninformatie*” van de overheidstroepen heeft en/of dat de overheidstroepen niet hebben uitgelegd hoe ze op de hoogte waren van de aanwezigheid van de jerrycan, slaagt hij er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing hierover, namelijk dat het ook voor hem volledig onduidelijk is hoe de overheid zo snel te weten kwam dat ze zijn huis doorzoeken moest, te weerleggen of te ontcrachten.

Dat de taliban dachten dat verzoeker als spion met de overheid samenwerkte omdat de overheidstroepen de jerrycan zeer snel vonden en omdat niemand, inclusief verzoeker zelf, werd gearresteerd, zijn loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gedurende zijn persoonlijk onderhoud gevraagd waarom de taliban dachten dat hij voor de overheid spioneerde of hen hielp, verklaarde verzoeker slechts:

“Omdat ze me die jerrycan gaven om te bewaren, en ze door de overheid werd meegenomen. Ze beschuldigden me ervan banden met de overheid te hebben. En de overheid beschuldigde me ervan banden met de taliban te hebben.” (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17)

Bovendien kan uit de dreigbrief die door verzoeker werd neergelegd (zie *supra*) louter worden afgeleid dat de taliban hem ervan beschuldigen de overheid te hebben geholpen. Er wordt geenszins gespecificeerd op welke manier verzoeker dat zou hebben gedaan.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij betoogt dat de adjunct-commissaris rekening moet houden met de context en de cultuurverschillen en waar hij opmerkt dat de Afghaanse maatschappij in 2019 reeds zeer patriarchaal was en dat het in deze omstandigheden niet verwonderlijk is dat zijn moeder door de overheid niet werd ondervraagd “*omdat zij een vrouw is*” en het geen “*vrouwenzaken*” waren. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat er, om hem te zoeken, door de overheid vrouwen ingehuurd konden worden om zijn huis en dat van zijn tante te bezoeken (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15 en 17). Dat het geen “*vrouwenzaken*” waren en dat zijn moeder om die reden niet gearresteerd of gedetailleerd ondervraagd werd, maar dat de overheid anderzijds wel vrouwen zou inhuren om hem te zoeken, is tegenstrijdig.

Verzoeker voert nog aan dat uit het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 blijkt dat de taliban in februari 2022 op grote schaal huiszoekingen begonnen te verrichten en daarbij volgens sommige inwoners op zoek gingen naar personen die banden hebben met de voormalige Afghaanse regering of de internationale strijdkrachten, zodat de door hem aangevoerde huiszoeking wordt ondersteund door de beschikbare informatie ter zake. De Raad wijst er echter vooreerst op dat verzoeker geenszins heeft verklaard dat de taliban bij hem werkelijk een huiszoeking hebben verricht. Volgens zijn verklaringen zouden de taliban louter naar zijn huis zijn gekomen en aan zijn broer hebben gevraagd waar hij was. Toen zijn broer gezegd zou hebben dat hij het niet wist, maar dat verzoeker alleszins niet meer thuis was, zouden de taliban gewoon zijn weggegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Van een huiszoeking is dan ook geen sprake. Bovendien heeft verzoeker meermaals verklaard dat de taliban aan zijn huis naar hem kwamen vragen nu zij de macht hadden genomen (*ibid.*, p. 17 en 18). De taliban zouden, nu ze aan de macht zijn, immers gemakkelijk aan huis kunnen komen (*ibid.*, p. 18). Zij zouden echter tot februari of maart 2022 gewacht hebben om naar zijn huis te komen, hoewel zij reeds de macht overnamen in augustus 2021 (*ibid.*, p. 17). Dat zij – hoewel zij reeds 8 of 9 dagen nadat de overheid naar zijn huis zou zijn gekomen, via de *mullah* een dreigbrief aan zijn huis zouden hebben geleverd waarin stond dat hij zou worden gedood indien hij zich niet zou melden – gewacht zouden hebben tot maanden na de machtsovername, om dan louter aan zijn broer te vragen waar hij was en het vervolgens daarbij te laten, is in het licht van de door verzoeker geschetste vrees geenszins aannemelijk.

Verzoeker kan ten slotte niet worden gevolgd waar hij nog meent dat de door de adjunct-commissaris gevolgde “*cascade-redenering*” het onmogelijk maakt om zijn problemen met de taliban aan te tonen, ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden. Verzoeker laat immers na te concretiseren waar in de bestreden beslissing de adjunct-commissaris gebruik zou maken van een cascade-redenering en waarom dit het voor hem onmogelijk zou maken om zijn problemen aan te tonen. De Raad wijst bovendien op wat hierboven reeds werd gesteld, namelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn reacties op de rekruteringspogingen van de taliban, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zijn betoog dat er dient te worden opgemerkt dat door de adjunct-commissaris geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen werden onderstreept, kan bijgevolg evenmin overtuigen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de taliban en de (voormalige) Afghaanse overheid.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

In zoverre daaruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen

kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*") ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór

de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn

teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen hekelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij niet werd gehoord na de machtsovername door de taliban. De Raad stelt echter vast dat verzoeker op 12 april 2022 – dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het CGVS. Bovendien heeft hij tevens de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen af te leggen.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij Afghanistan meer dan twee jaar geleden verliet en sindsdien op het Europese continent woont. Hij meent zich te hebben aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken, nu hij in Wallonië woont, waar hij Franse taallessen volgde en voor een logistiek bedrijf werkt. Hij stelt dat hij tevens het Nederlands aan het leren is via *YouTube* en *Tiktok* video's en het inburgeringstraject heeft afgerond. In zijn vrije tijd speelt hij graag voetbal of cricket. Hij stelt verder zijn best gedaan te hebben om zich in België te integreren nu hij een *smartphone* heeft, moeite doet om Frans en Nederlands te leren, vrienden en hobby's heeft en werkt. Hij betoogt dat zijn zussen niet naar school kunnen in Afghanistan en dat hij ze naar België wil laten komen, zodat ze hier naar school kunnen gaan. Hij stelt het verder niet eens te zijn met de regels en de visie van de taliban, "*speciaal gezien hun verbod op vrouwen*". Hij meent duidelijk verwesterd te zijn en dat hij "*het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden*". Hij wijst verder op zijn fysieke verschijning en stelt nooit traditionele Afghaanse kleding te dragen en zich *casual* te kleden, geen baard te hebben en zijn haar op een moderne manier te dragen, waardoor hij duidelijk een "*westerse stijl*" zou hebben. Wat betreft de niet-zichtbare elementen van zijn vermeende verwestering, argumenteert verzoeker dat hij "*in de loop van de meer dan twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd (heeft) en zich vertrouwd gemaakt (heeft) met de westerse cultuur en mores*". Hij stelt dat zijn gedrag, waarden en uiterlijk onbetwistbaar "*verwesterd*" zijn en herkent zich niet in de waarden die door het talibanregime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek en dans). Hij is het ook niet eens met de visie van de taliban op de islam en zijn interpretatie van de Koran is totaal tegengesteld aan deze van de taliban. Hij geeft aan hobby's te willen hebben, naar muziek te willen luisteren en een job te willen doen die zijn eigen keuze is. Verzoeker wijst er voorts op dat het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als de steden nog groter is, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia* van de taliban. Hij geeft ook nog aan dat hij in België over een heel sociaal netwerk beschikt.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen in mei 2020 Afghanistan zou verlaten hebben. Uit zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf van meer dan twee jaar in Europa kan echter niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker tot de leeftijd van 21 of 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Verzoeker beweert dat hij zich heeft aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken en dat hij zijn best heeft gedaan om zich in België te integreren, nu hij in Wallonië woont waar hij Franse taallessen volgde, tevens het Nederlands aan het leren is via *YouTube* en video's op *Tiktok*, het inburgeringstraject heeft afgerond, graag voetbal of cricket speelt en een *smartphone* heeft, doch laat na deze beweringen uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds van een

tolk *Pashtou* bedient. Door verder te betogen dat zijn zussen niet naar school kunnen in Afghanistan en dat hij ze naar België wil laten komen, zodat ze hier naar school kunnen gaan, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Door verder louter te poneren dat hij zich niet op de traditionele Afghaanse wijze kleedt, dat hij geen baard heeft, dat hij zijn haar op een moderne manier draagt, dat hij een westerse stijl heeft, dat hij perfect geïntegreerd is, dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en *mores* en dat hij zich niet herkent in de waarden die door het taliban-regime worden voorgestaan of het niet eens is met de regels en de visie van de taliban, zonder hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Waar hij in zijn verzoekschrift nog aangeeft in België vrienden te hebben en melding maakt van een "*heel sociaal netwerk*" waarover hij in België zou beschikken, kan de Raad opnieuw slechts vaststellen dat hij hiervan geen enkel stuk ter staving bijbrengt.

Uit de door verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde stukken met betrekking tot zijn tewerkstelling in België kan verder blijken dat verzoeker hier professioneel actief is, zoals hij tevens in zijn verzoekschrift aangeeft. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Na lezing van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker ook nog maandelijks contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken kan er dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Gelet op zijn individuele omstandigheden, althans voor zover hij hier zicht op biedt, kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand

probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar het regime van de taliban en hun strikte interpretatie van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban en de (voormalige) Afghaanse overheid niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor

subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik

hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook

de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe.

Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door de gedragingen van de nieuwe *de facto* regering en het een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de "*niet-democratische aarde van de Taliban regime*", wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Verzoeker voert verder nog aan dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan nooit in staat zal zijn om te voorzien in zijn essentiële behoeften, in het bijzonder gezien de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Hij beweert dat zijn familie en hijzelf niet over financiële middelen beschikken en dat hij in geval van nood niet in staat zal zijn om medicijnen te betalen of te vluchten. Hiermee toont hij echter niet aan dat hij persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen en dat er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Door verder louter te poneren dat hij een “*gruwel asielroute*” heeft gehad, dat hij sinds twee jaar in een gemeenschappelijk opvangcentrum woont en wacht op een antwoord inzake zijn verzoek om internationale bescherming, dat deze omstandigheden en gebeurtenissen sowieso een grote negatieve indruk hebben gehad op het emotionele en psychologische vlak en dat hij gezondheidsproblemen heeft, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij hierdoor een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker laat na enige medische of psychologische documenten bij te brengen waaruit kan worden afgeleid dat hij met medische problemen te kampen heeft. Verzoeker maakte verder op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure gewag van dergelijke problemen. Wanneer hem bij de DVZ op 29 maart 2021 gevraagd werd hoe zijn gezondheidstoestand was, verklaarde verzoeker “Goed” (adm. doss., stuk 7, Deel DVZ, ‘Verklaring DVZ’, vraag 28). Ook gaf hij bij het invullen van de vragenlijst “*bijzondere procedure noden*” bij de DVZ op 6 april 2021 niet aan dat er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (*ibid.*, Vragenlijst “*bijzondere procedure noden*” DVZ).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan negen incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, is ofwel achterhaald ofwel dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Gelet op de geactualiseerde landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die verwerende partij op 3 januari 2023 heeft neergelegd en die terdege in rekening werd genomen in voorgaande analyse, kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 in zoverre daarin gewezen wordt op een gebrek aan voldoende nauwkeurige en actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad is van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting omtrent de *Fact Finding Mission* de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient er verder op te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 215 314 en 278 653 van respectievelijk 17 januari 2019 en 12 oktober 2022, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn verzoekschrift zijn (beweerde) gezondheidsproblemen benadrukt, wijst de Raad op wat daarover onder punt 2.3.5.2. werd uiteengezet. Dat hij in geval van nood niet in staat zal zijn om medicijnen te betalen of te vluchten, is een loutere bewering die verzoeker op geen enkele wijze staaft.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN